

ETT BEREDSKAPSMINNE.

Här i vår by, liksom i alla andra byar under krigsåren, hade de flesta hushållen höns, kaniner och en gris, för att dryga ut köttransonen. Så även i vårt hushåll. Så hände det ett år, att grisarna blev sjuka. Två av våra grannar miste sina grisar. Vår gris började matvägra och lade sig ner.

I samma veva kom en skärslipare cyklande, och frågade om vi hade några knivar eller saxar, som behövde slipas. Mor svarade, att hon varken ville se eller höra någon människa, för grisen var sjuk. "Får jag titta på den," sa skärsliparen, och det fick han, och konstaterade rödsot. "Har du brännvin' hemma," sa han till mor, och fick "nej" till svar. " Ingen rödsprit heller?" - "Nej, men det kan jag ordna," sa mor och sprang till affären, som var grannens.

När hon kom tillbaka, tog skärsliparen flaskan med rödsprit och hällde lite i varje öra på grisen. Den for upp och sprang runt, runt och slog till sist huvudet i väggarna. Uttröttad lade den sig ner och somnade. "Nu dör den," sa mor. "Nej," sa skärsliparen, "bädda nu varmt till den, så klarar den sig."

Mor bäddade med mycket halm och ett gammalt sticketäcke. Nästa morgon var grisen uppe och åt som vanligt och växte sig stor.

Till jul skulle den slaktas, och ge oss mycket mat. Allt togs ju till vara. Av inälvorna gjordes lungkorv, som fylldes i skrapade, tvättade och vända fjälster. Så gjordes fläskkorv, stektes kotletter och köttbullar och lagades leverpastej som allt sedan konserverades på glasburkar, vilket man gjorde på den tiden. För att inte tala om den saltade rökta spegeskinkan. Det hade varit svårt, att missa detta.

Nedtecknat av

Maja-Stina Åkesson

Strövelstorp 1991-03-19